

ת"ד 5750/09 - מדינת ישראל נגד יעל כרמלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

08 Mai 2014

ת"ד 11-09-5750 מדינת ישראל נ' כרמלי

בפני כב' השופט עופר נהרי

מדינת ישראל

בענין: המאשימה:

נגד

הנאשמה:

יעל כרמלי
עו"י ב"כ עו"ד שור ועו"ד בלוטמן

הכרעת דין

דין הנאשמה לזכוי מחמת הספק.

כלפי הנאשמה הוגש כתוב אישום אשר בו יוחסה לה עבירה של נהיגה בנסיבות ראש וגרימת חבלה של ממש וזאת לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי בעת שהנאsuma נהגה במכונית ברוח' ויצמן בגבעתיים מכיוון צפון לכיוון דרום, נהגה היא עפ"י הטענה בנסיבות ראש, לא שמה לב בכך, לא הבחינה מעוד בהולכת רגל שחצתה את כביש שמאל לימין כיוון נסיעה, התקרכה אל הולכת הרגל יותר על המידה ופגעה בה לאחר שהולכת הרגל הספיקה לחצות את רוב רוחב הכביש, העיפה אותה ועקב כך הולכת הרגל נפלה לכביש.

עוד נטען כי כהוצאה מההתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש (שברים וטיפולים ממופרט בסעיף 4 לעובדות כתוב האישום).

הנאsuma כפירה באחריותה לתאונת.

הנאsuma הודהה בדבר נסיעתה בזמן ובמקום כמתואר בכתב האישום, הודהה גם בדבר חציית הולכת הרגל את הכביש במקום ובכיוון כמתואר בכתב האישום וכן הודהה בתוצאת התאונת.

לנוכח הcpfira התקיים דין הוכחות.

מטרם התביעה העידו העדים הבאים:

השוטר המתנדב מר שלמה שירזי (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגש דז"ח פעולה אשר ערך (סמן ת/1).

האזורית הגב' גרציה יפה לחם (ע.ת.2) שהינה הולכת הרגל הנפגעת.

הבחן המשטרתי מר שלמה מזרחי (ע.ת.3) אשר במסגרת עדותו הוגש דז"ח פעולה (ת/2)لوح תצלומים (ת/3) דז"ח בוחן (ת/4) תרשימים (ת/5) ושני שיחזורים (ת/6).

עמוד 1

חישוב שיחזור נוסף שערך השוטר באולם הדיונים במסגרת שאלת הבירה של בית המשפט הוגש וסומן לבקשת התביעה (ת/7).

עוד הוגש מטעם התביעה, ובהסכמה, התעודה הרפואית ע"ש הנפגעת (ת/8) וכן הודעת הנאשמת במשפטה (ת/9).

לאחר תום פרשת התביעה טענה ההגנה טענת "אין להшиб על האשמה" ולאחר דין בנוכחות הצדדים ניתנה החלטה מנומקת הדוחה טענה זו.

ההגנה בחרה לקיים פרשת הגנה.

במסגרת פרשת הגנה העידו מטעם ההגנה העדים הבאים:

הנאשמת, הגבי יעל כרמלי (ע.ה.1).

עד ראייה, האזרח מר צויג אלישע (ע.ה.2).

עד ראייה נוספת, האזרח מר דניאל ישיב (ע.ה.3).

לביקשת הגנה ובהסכמה הוגשו : עותק של תרשימים הבוחן המסתורתי עליו סימן ע.ה.3 מר דניאל ישיב סימונים בכתב צהוב במהלך חקירתו של העד בבית המשפט (המספר סומן נ/1) וכן הודעת עד זה במשפטה (סומנה נ/2).

עוד העיד מטעם הגנה מומחה הגנה מר ניר קוסטיקה (ע.ה.4) אשר במסגרת עדותם הוגשה חוות מומחה אשר ערך (חווה"ד סומנה נ/3).

באי לכך הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר מתן הדעת לראיות, לעדויות ולסיכום הצדדים מסקנתנו היא שאין לקבוע ברמה המתבקשת בפליליים שהנאשمت כשלה בנהיגה בקלות ראש לנבען בכתב האישום. מצאתו לקבוע שמן הראיות עולה שאין לשולvh שהתאונת Dunn הייתה תאונה בלתי נמנעת מביקורת הנאשמת כנהוגת. בנסיבות אלה תהנה דין הנאשמת מן הספק ותזוכה.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

לא הייתה מחילוקת שהולכת الرجل חצתה את הכביש שלא מעבר חציה וזאת למראות שבמקום סמוך למקום החציה עמד לרשותה מעבר חציה להולכי רגל.

הולכת الرجل היראה במהלך עדותה בכך שהיא העשתה טעות בכך שלא השתמשה מעבר חציה.

МОבן עם זאת כמובן כי גם לפני הולך רגל או הולכת רجل שאינם חוצים מעבר חציה קיימת לנויג או לנויג חובה זהירות וחובת מניעת תאונה באמ נתן למנעה.

שני עדי ראייה, אשר לא נסתר כי הם עדים אובייקטיבים, העידו כי הולכת الرجل גם חצתה את הכביש בריצה.

הולכת الرجل סיפרה בעדותה כי היא ירדה ממונית שהביאה אותם למקום וכי חצתה מאחוריו המונית שהורידה אותה.

עוד העידה הולכת الرجل כי היא חושבת שחצתה בקצב הליכה רגיל וכי לא הבחינה בכלל כל רכב בכל צד שהוא, פרט למשאית שפרקה סורה בצד השני של הכביש.

בוחן התנוועה המשטרתי העיד כי לנוכח פנית התביעה וההנחה שקיבל מהتبיעה ערך הוא שיחזור של האירוע גם בהינתן שהולכת الرجل חצתה בריצה. ניכר אם כך שגם התביעה סקרה שלא ניתן לשולח שהולכת الرجل חצתה את הכביש בריצה.

באשר ליכולתה הפיזית של הולכת الرجل לחצות בריצה הרוי שזו לא נשללה וזאת בשום לב לכך שהולכת الرجل סיפרה בעודותה כי עבר לתאונת היא הייתה ספורטאית. (הדברים נאמרים לנוכח כך שהולכת الرجل היא ילידת 1937).

לאור התרשומיות הישירה מהעדויות של עדי הראייה הנטראלים (ע.ה. 2 וע.ה. 3) ועודות הולכת الرجل עצמה (ע.ת. 2) אין בידי לשולח, ואף ניכר כי יש לקבוע ברמה ניכרת של פוזיטיביות, שהולכת الرجل חצתה את הכביש בריצה.

על המשמעות של חישוב זמן חציה בהינתן חציה בריצה עמד הבוחן המשטרתי בחישובו, ועמד גם מומחה ההגנה.

معدויות עדי הראייה הנטראלים המذכרים לעיל גם עולה שביעות הRELVENTY לחציית הולכת الرجل את הכביש עמדו משאית בצד ימין של הכביש (לכוון צפון) וגם היה אוטובוס שנע בכיוון זה ואשר מיד לאחר שחלף חצתה הולכת الرجل את הכביש.

בהינתן מצב דברים שכזה, הסכים גם הבוחן המשטרתי שההתאונת הייתה בלתי נמנעת מבחינת הנאשם. ובמלים אחרות: לא היה ספיק בידי הנאשם כנוגת להספיק להגביל ולעצור מבליל פגוע בהולכת الرجل.

משלא נסתירה עדותה של הנאשם כי מהירות נסעהה במקום הייתה כ- 30 קמ"ש אף ניכר שאין להלין על הנאשמה במישור מהירות הנסעה בנסיבות המקום והזמן. (וגם אין למצוא טרוניה מצד המאשימה בעניין זה של מהירות בכתב האישום או בסיכוןי התביעה).

מחישובי הבוחן המשטרתי כפי שנערכו בבית המשפט בהילוך נתוני חציה בריצה ובהילוך קיומ כל רכב שתואר ע"י עדי הראייה, עולה כי פרק הזמן שעמד לרשות הנאשם להגביל ולבלום כדי מניעת הפגיעה בהולכת الرجل היה קצר מפרק הזמן המאפשר אובייקטיבית ביצוע עצרה טרם פגעה.

מסתמן שלא הייתה מחלוקת בין הצדדים שהנאשמה הגיבה בבלימה ובסתיה ימינה (וויוזכר שהולכת الرجل הגעה משמאלי מבחינת הנאשם) וכן ניכר שהבוחן המשטרתי גם הסכים שהפגיעה התרחשה עת היה רכבה של הנאשם במהלך איטית.

עוד הבהיר כי לא ניתן היה לקבוע את מיקום האימפקט וגם לא את מיקום המגע ברכב הנאשם.

אמור לפיך שלא זו בלבד שפע"י הנתונים אשר אותם יש לקחת בחשבון לטובת הנאשם כמו שעומדת לדין פלילי יש לקבוע שההתאונת הייתה בלתי נמנעת אף אליבא דעתם של הבוחן המשטרתי, אלא שאם אף שנים מעט מנתונים אלה (כגון מהירות מעט יותר גבואה אך אולי עדין סבירה, או הסתירה ברמה כזו או אחרת ע"י האוטובוס הנע, או מהירות חציה מעט שונה כזו או אחרת של הולכת الرجل) מקבלים ספקות סבירים אולי אף נוספים.

חישובים מספריים אינם כਮובן חזות הכל, שהרי יש ותאונה נמצאת כבלתי נמנעת מספרית טהורה אולם הנגה צריכה היה לנוהג מלכתחילה בנסיבות איטית בהרבה, או אז לא היה נקלע למצוות זמן ומרחק הנדרשים לעצירה.

אלא שבמקרה זה כאמור דומה שאין להלין, וגם ניכר כאמור שאין הטענה מילינה, על מהירות נסיעת הנאשמה.

במקרה זה כאמור, ועפ"י חישובי הבוחן המשטרתי עצמו, לו לוקחים בחשבון (ויש כאמור לחת בתשzon לטובות הנאשמת כמו שעומדת לדין פלילי את עדויות עדיו הרואה כי היו משאיות שעמדה ואוטובוס שנע) ואת המסקנה המתבקשת כי אלה צימצמו את חשיפת הולכת הרגל בכביש לדידה של הנאשמת כנהגת, אויה המסקנה המתבקשת היא שהתאונה הייתה בלתי נמנעת מבחינתה. לא כל שכן בכך הוא המצב באם אף מעבר לכך לוקחים בחשבון את דבר ההלכה הפסקה לפיה אין לבוא חשבון עם נהג באם אחר בתגובהו חליקוי שניות (פחות משנה).

מידת צמצום שדה הראה באם חצתה הולכת הרגל מאחוריו אוטובוס (כגירסת עדיו הרואה) גם היא מידת שאיננה ידועה, וגם כאן יש על פי דין לחת מבין אפשרויות סבירות את האפשרות הנוכחית יותר לנאשמת העומדת לדין ולא את האפשרות הנוכחית יותר למאשימה.

ਊיר לבסוף כי אני בהחלט שותף לביקורת של ההגנה על הטענה על כי טוב הייתה עשו הטענה לו הייתה מביאה לכלל מצב שבו שני עדיו הרואה לאירוע (ע.ה.2. וע.ה.3) שגרסתם נגבתה לאחר האירוע ע"י המשטרה, היו גם הם מוצאים את מקומם ברשימת עדיו הטענה אשר בכתב האישום, ולא ההגנה היא שצריכה הייתה לזמן כעדי הגנה. אבקש כי תשומת לב ראש תביעות תופנה לביקורת זו.

לסיכום: אירוע תאוני של פגיעה בהולכת רגל שחצתה שלא מעבר חציה וככל הנראה גם בריצה וזאת בכביש הומה וככל הנראה מאחריו משאית חונה ואוטובוס חולף ובכך כפתה היא למרבבה הצער תאונה בלתי נמנעת על נגמת המכונית אשר מלכתחילה ניכר כי נעה בנסיבות סבירה במקום ועל אף שדוקא הספיקה היא להגב ולבלום לא עליה בלבד, אובייקטיבית, למנוע כמעט את הפגיעה.

בנסיבות אלה - אשר בהן בכלל היבט שבו יתכו מספר אפשרויות עובדיות סבירות - נלקחה - כמתבקש בדיון פלילי - האפשרות הנוכחית יותר לנאשمت, וכאשר המילול מוביל למסקנה שמתקיים, לכל הפחות, ספק סביר בדבר אחוריותה של הנאשמת להתרחשות התאונה - דין הנאשמת לזכוי כאמור מחמת הספק וכן אני מורה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 08 Mai 2014, במעמד הצדדים.